

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

**DOWNLOAD
VERSIE**

Jaargang 2,
Nummer 5

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

Er is heel wat gebeurd sinds het vorige nummer. Competitierugby langer dan twee weken, internationale wedstrijden van Team Delta, de Nederlandse Dames en Heren en Onder 20 in Portugal. Begroeide bovenlippen, Obbe Winkels die als voorbeeld van een goede scheidsrechter wordt geduid en eindelijk de eerste landelijke Veteranendag. Toch zijn het zorgwekkende tijden. Teams moeten zich nu al terugtrekken uit de competitie, vanaf volgend weekeinde mogen alleen de Ereklassen nog spelen en de traditionele Shavedown bij verschillende clubs zijn zelfs afgelast. Laten we hopen dat tegen de tijd dat we de oliebollen en champagne gehad hebben de maatregelen weer versoepeld zijn en er weer gespeeld kan worden met publiek bij de wedstrijden.

Wat ook een doorn in menig oog is zijn de internationale wedstrijden die we niet meer op een normale manier kunnen bekijken. Six Nations keken we vroeger op de BBC en zelfs Studio Sport besteedde er nog wel eens een paar minuten aan, toen kwam Sky Sports en nu zijn de Autumn Internationals opgekocht door Amazon. Gelukkig kan via France 2, Ziggo (Nederland XV) en de moderne techniek via allerlei digitale omwegen, al dan niet illegaal, nog wel gekeken worden maar zelfs in de Ierse pubs in den lande wordt het lastig genieten van rugby op topniveau.

De reacties op het vorige nummer waren nog positiever dan op de vier ervoor en dat leverde ook weer meer abonnees op, waarvoor dank. *Bier, Bloed & Modder* is natuurlijk hét ideale cadeau voor de feestdagen. Zeg nou zelf, wat moet je nou met een eekhoorn in onderbroek luchtverfrisser, een My Little Putin of een Poep Pen. Ja het bestaat echt. Als je je 'bestie' een abo op BB&M wil geven ga je naar de website (link hieronder) klik op abonnement en geef de naam en adres van de gelukkig door. Je betaalt via een Tikkie, lekker flex toch?

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Big Whopper, Jan-Julius Bokkepoet, Doedelzak, E10, Gerrut, Goof, Paper Cut en Sjaanèdt.

Medewerkers aan dit nummer: Jan de Jong, Remke van der Kade, Rick van Lingen, Alexandre Mermin (Poupard), Ad Schalkx, Marius Troos en spelers en staf van Jong Oranje 1997.

Tekening voorkant: Poupard LES RUGBYMEN © Bamboo Edition

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

RC The Hookers, opgericht 1974

Rule the Hookers
Marmelade en jam
Drink een biertje met ons mee, wij gaan wel door
JA JA JA

Rule the Hookers
Gevulde koek met nuts
Drink een biertje met ons mee, wij gaan wel door
JA JA JA

Rule the Hookers
Erwtensoen met worst
Drink een biertje met ons mee, wij gaan wel door
JA JA JA

Rule the Hookers
Gehaakte beddensprei
Drink een biertje met ons mee, wij gaan wel door
JA JA JA

Rule the Hookers
Van ijzer en beton
Drink een biertje met ons mee, wij gaan wel door
JA JA JA

Wij komen van 't brede strand, bijten in 't harde zand
Stap op je kruk
Hookers! Hookers!
Is er dan geen olie in de lamp, dat hij zo duister brandt?
Stap van je kruk
En ze wiere met de bezem van de wurreft afgejoege, fal-de-ral-de-ral-de-ral-de-ral-de-ral-de-ral-de-ral-de-ral-de-ral.

Melodie: Rule Britannia een onofficieel volkslied van de Britten. Het werd geschreven door James Thomson (1700-1748) en rond 1740 getoondicht door Thomas Arne (1710-1778).

Tekst: De bedenker van het lied was Maarten Groenberg, één van de oprichters van de club. Hij was ook de bedenker van het zwaardvissenlogo. Maarten overleed op 17 mei 2019 en ligt begraven tegenover de doelpalen van het veld. Het eerste couplet gaat over winnen (jam, zoet) en verliezen (marmelade, bitter). Het tweede couplet over de weinige snacks die in het begin te koop waren. Een speler nam voor de wedstrijd een gevulde koek, daarop een nuts en daar weer een gevulde koek als ontbijt. Het derde couplet gaat over de kou toen er nog geen kachel in het clubhuis was, alleen erwtensoen met worst hielp in de winter. Het vierde over een oma van een speler: ze wilde sokken voor hem breien maar hij had liever een spreij. Ze werkte een half jaar aan de spreij van twee bij twee meter dat nu in het clubhuis hangt. En in het vijfde de kracht van samenwerken. Beton is sterk maar breekt zo af, maar samen met ijzer in het megasterk.

had werd er vanuit Zweden contact opgenomen met de organisatie en kon ik met het nationale team van de Caymans meespelen. In de finale speelde ik echter met de Rugby Ecosse 7's mee waarin ook een aantal Nederlandse meiden speelde waaronder een andere Basset, Annemarije van Rossum. We wonnen het toernooi door met 34-12 van het Mexicaanse 7's team te winnen.

Artikel in de Cayman Compass

DE DAME EN DE NAAKTE SOLDAAT

Op een zaterdagavond, mijn dienst als nachtportier zat erop, besloot ik even langs de club te fietsen. Los Chaos (de clubband van RC Delft) met meer leden dan de club rijk is, zou optreden en er was een Engels legerteam op bezoek. Dat belooft veel goeds.

Het eerste wat ik zag toen ik nietsvermoedend de deur openzwaaide was de vrouw van Henk van Schouten die door het clubhuis walste me teen compleet naakte soldaat in haar armen. De witte plooirok van Henks immer gesoigneerde vrouw zwierde sierlijk rond net als het geslachtsdeel van haar 40 jaar jongere danspartner. Ze leek niet dronken de vrouw van Henk. Haar haar zat strak in de lak, haar rode bloesje netjes dichtgeknoopt en haar rode lippen glommen alsof ze ze net in het toilet had gestift. Stoïcijns leidde zij haar soldaat naar alle uithoeken van de dansvloer waar zich nog meer blote soldaten ophielden. Ze kletsten of dansten met een biertje in de hand terwijl de rest van de bezoekers gewoon aangekleed was.

In een poging mij ervan te verzekeren dat ik niet de enige was voor wie deze aanblik ongewoon was, keek ik om mij heen. Maar wie ik ook aankeek, men knikte mij slechts gemoedelijk toe. 'Hee ook hier? Gezellig he!' Deze bijeenkomst was al uren aan de gang en iedereen scheen er volkomen mee op zijn gemak.

*Uit het hoofdstuk 'Vrijplaats Rugby Club Delft' van het lustrumboek 40 jaar RC Delft 1974 – 2014
Door Wendy Schouten*

25 JAAR TERUG, JEUGD WK CHILI 1997

Nederland maakt op het moment een prima periode door in het

internationale rugby. De Oranjeheren spelen één tree onder de 6Nations, het franchiseteam Delta speelt semiprof, het Onder 20 team doet al een paar jaar met de beste Europese landen mee en jeugdige talenten spelen van Frankrijk tot Zuid-Afrika en van Engeland tot Nieuw-Zeeland op hoog niveau mee. Eind vorige eeuw maakte Nederland ook zo'n goede periode mee die zelfs

leidde tot playoffwedstrijden voor het WK van 1999. Onder leiding van coaches Erik Hengeveld en Gerrit Dekker speelde Jong Oranje in 1997 op het WK in Chili, een mijlpaal voor veel spelers. Bier, Bloed & Modder kijkt terug met spelers en staf.

AANLOOP EN SELECTIE

De grootste groep die in maart 1997 naar Chili zou afreizen waren al een aantal seizoenen bij elkaar en gingen als Pril Oranje o.a. naar Wales en in 1996 als Jong Oranje naar het WK voor C-landen in het Italiaanse Brescia. De eerste wedstrijd tegen Slovenië werd nog vrij makkelijk met 31-5 gewonnen, maar in de tweede wedstrijd tegen Ivoorkust moesten de mannen stevig aan de bak. Prop Wesley Mulder toen spelend bij The Rams had het behoorlijk aan de stok met zijn directe tegenstander. Puur op conditie wonnen de jongens met 12-3 van de Afrikanen. Mulders' opponent was er zo kapot van dat hij in tranen uitbarstte. Wesley ging naast hem zitten en huilde een potje mee zo was ook hij opgegaan in de strijd in de eerste rij. De finale was tegen België en Erik Hengeveld weet nog goed hoe de omstandigheden waren: 'Stromende regen, de hele wedstrijd, het was onmogelijk om normaal rugby te spelen.' Flanker Alex Kuipers van The Bulldogs herinnert zich de teleurstelling toen de wedstrijd werd verloren; 'We hadden een oefenwedstrijd tegen ze gespeeld en wonnen met een stuk of veertig punten verschil. België nam hun penalty's gewoon beter en wonnen met 18-13.'

Hengeveld en Dekker begonnen in augustus 1996 met hun selectie. Erik: "Het was in die tijd wat makkelijker want zoveel Colts waren er niet. Tijdens de selectietrainingen waren er zo'n 200 jongens waar we uit konden kiezen, maar de meesten kenden we al omdat we regelmatig deze trainingen hielden.' Er waren drie strenge selectievoorwaarden waar alle spelers zich aan moesten houden: niet met justitie in aanraking geweest zijn (1), school niet verwaarlozen (2) en geen schorsing oplopen tijdens de competitie(3).

Er werd elke twee weken in Den Haag getraind en er waren trainingskampen op Papendal, een stage in Wales en pittige oefenwedstrijden. Tegen British Colleges, waar Jong Oranje al jaren niet van kon winnen, werd een mooie overwinning geboekt. De testen op Papendal werden steeds intensiever en er vielen veel jongens van de oorspronkelijke groep van

veertig man af. Wesley Mulder: 'Ik had wel een beetje geluk, één van mijn concurrenten, Ewald Mers van Castricum schold in een wedstrijd tegen DIOK een vrouwelijke referee uit en werd geschorst. Hij lag er meteen uit.' De laatste stage ging naar Frankrijk waar de jongens in de buurt van Mont-de-Marsan werden afgebeeld door Hengeveld en opgemonteerd door Dekker, 'Good Cop, Bad Cop'. Er zouden twee wedstrijden worden gespeeld en na de goede voorbereiding waren de jongens er klaar voor, tenminste dat dachten ze. De wedstrijden tegen Aurillac en de thuisploeg, die beiden werden aangevuld met de beste spelers uit de regio waren spijkerhard. De jongens kregen een lesje in Frans rugby compleet met vechtpartijen, gemene trucjes en erg fitte spelers. Dukes full-back Gerard Viguurs, met zijn 17 jaar één van de jonkies in het team knalde met zijn hoofd tegen een tegenstander en was even helemaal 'out'. RC Delft winger Marlon 't Hart herinnert het zich nog goed. 'Ze gingen als een blok naar de grond. Gerard werd afgevoerd, maar zijn tegenstander speelde gewoon door. Na de wedstrijd gaf hij wel iedereen acht keer een handje.' Gesterkt door de ervaringen in Frankrijk werd op Papendal voor het laatste keer getraind en maakten Erik en Gerrit de uiteindelijke selectie bekend. DIOK flanker Peter Hudson had er een zwaar hoofd in; 'Ik had veel concurrentie en was eerstejaars. Erik twijfelde echt, maar omdat ik goed kon tackelen werd ik toch als nummer 23 meegenomen.'

DE REIS

Op 19 maart verzamelde de jongens zich in hun officiële pak op Schiphol en werden door vrienden en familie uitgezwaaid. Toen het vliegtuig van Iberia om zeven uur 's avonds vertrok heerste er een ontspannen sfeer. Estien Bicker vormde samen met Oysters clupmaatje Joris van der Braak en de Dukes spelers Sven Berkelmans, Joos van de Eerenbeemt en Viguurs het Brabantse contingent. 'De grootste groep kwam uit Den Haag, maar er was absoluut geen sprake van groepjesvorming. Iedereen ging goed met elkaar om. Van der Braak genoot elke keer als hij de HRC'ers zag nog van het feit dat de Oysters tijdens het Mini-kampioenschap zes jaar eerder de geel-blauwen van een zekere overwinning wisten te houden. 'Ik heb het er nog vaak over gehad met onze captain Sander van der Loos. De fly-half uit het beroemde HRC-geslacht Van der Loos vond die het maar vreemd dat ik dat het hoogtepunt van mijn carrière vond.'

Het eerste deel van de reis ging naar Rio de Janeiro. Er mocht toen nog gerookt worden in het vliegtuig en sommige jongens slopen af en toe stiekem naar de staart van het toestel om een sigaretje op te steken, voor de meesten was het de eerste keer dat ze vlogen. In Rio, stapten ze over en kwamen ze het Franse team tegen dat in de A-poule zou spelen in Argentinië. HRC-center Ernest Roelofs: 'Die gasten waren nog groter dan waar we in Mont-de-Marsan tegen hadden gespeeld. Ze hadden ook echt 'oude koppen' terwijl ze net zo oud waren als wij.'

Vervolgens vlogen ze over de Andes naar Santiago de Chile. Joos van de Eerenbeemt: 'Het was echt prachtig, maar toen de crew die film Alive opzette van dat Uruguayaanse rugbyteam onderweg naar Chili dat crashte in de Andes en alleen kon overleven door hun dode teammaten op te eten knepen we hem wel een beetje'.

Speler paspoort

Naam: Remke van der Kade

Leeftijd: Dat vraag je niet aan een dame

Clubs: RC The Bassets, Sassenheim

Positie: Fullback/wing

Tattoopaspoort

Wanneer: November 2014

Artiest: Xclusive Ink, George Town, Cayman Islands

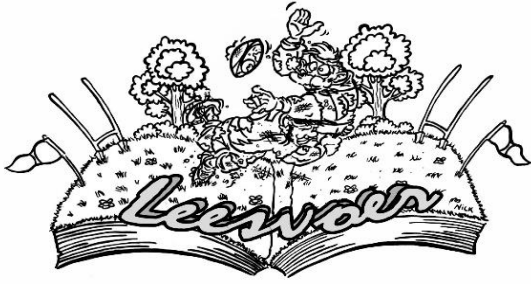
Ontwerp: Logo van de Rugbybond van de Kaaimaneilanden

Waarom: Ik wilde al graag een rugbytatoeage. De schildpad van de Kaaimaneilanden vind ik een mooi logo en ook als ontwerp voor rugbytatoeages prachtig. De ervaring en het avontuur op de Kaaimaneilanden heb ik als zodanig ervaren dat ik het logo van de bond op mijn lichaam heb laten vereeuwigen. Op deze manier kan ik altijd terugdenken aan de ervaring van de reis en mijn tijd daar.

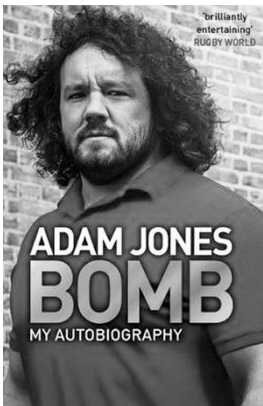
Bijzonder detail: Op het moment van zetten was ik erg verbrand, het is tot nu toe veruit mijn pijnlijkste tatoeage.

Hoe kwam je eigenlijk op de Cayman Islands terecht? In 2014 speelde ik voor het Nederlands Dames 7's team, maar rond de zomer was ik er wel klaar mee met de spelletjes die daar gespeeld werden. Samen met Petra Zwart en een paar andere meiden ging ik naar een toernooi in Ierland om voor FRN (Find Rugby Now) 7's te spelen. Later bij een toernooi in Bournemouth werd ik door de coach van het Zweedse 7's team gevraagd of ik mee wilde naar het Halloween Invitational Tournament op de Kaaimaneilanden. Echter een maand voor het toernooi overleed een belangrijk lid van de Zweedse bond en werd het team teruggetrokken. Omdat ik mijn ticket al gekocht

BOMB

Rugby kent de Flash Gordons, fly halves die rennen, magische kicks schoppen en het publiek op een hairflip trakteren met hun lange blonde lokken, de wingers die op hun teentjes het veld overrennen en overal tussendoor glippen. Zij krijgen het publiek aan het juichen, maar deze spelers kunnen dit enkel voor elkaar krijgen door het harde en vieze werk van de als 'Shrek' uitzijnde rugbyspelers. Adam Jones, die zijn bijnaam 'Bomb' kreeg als referentie naar de Amerikaanse worstelaar uit 1990 die dezelfde sierlijke lokken droeg, is precies zo'n speler.

Jones schreef één van de meest openhartige rugbyboeken die ik ooit las. Vanaf de eerste bladzijde krijg je het gevoel dat hij tegen jou aan het praten is terwijl je samen aan de bar zit met de zoveelste pint Guinness op een regenachtige zondag. Een eerlijk, maar op momenten ook emotioneel verhaal over zijn rugby carrière en wat het rode shirt van Wales met hem gedaan heeft. Bomb vertelt hiernaast ook

over wat er in de diepte van de eerste rij gebeurt tijdens de scrum. Gekke truukjes, het belang van zowel het fysieke als geestelijke oorlogvoering en de krachtige mentale staat je moet hebben om op één van de meest harde posities op het veld te spelen.

Jones heeft 10 jaar lang aan de top gespeeld, behaalde met Wales 3 Grand Slams en speelde in totaal 95 wedstrijden in het rood. Hij speelde 11 jaar lang voor The Ospreys voor hij via Cardiff Blues naar The Harlequins ging. Hij is één van de weinige props twee keer met de British & Irish Lions tours heft getourd en startte tijdens de drie tests tegen Australië in 2013.

Het valt Bomb te complimenteren hoe eerlijk hij schrijft. Het was voor hem een gigantische klap toen hij na de succesvolle Lions tour in Australië uit het nationale team van Wales werd gezet. Ook is hij open over het probleem waar menig prop mee kampt: zijn eeuwige strijd met zijn gewicht. Bomb houdt net als elke prop enorm veel van eten, en dan vooral zijn chocolade (wat hij graag voor een wedstrijd als carb-load gebruikte).

Toen Jones in 2015 naar de Quins overstapte ontlokte dat bij zijn nieuwe collega Joe Marler de volgende uitspraak "Glad he's on my side now" gaf. Bomb heeft tot en met 2018 gespeeld, en nam vervolgens de forwards coaching rol op zich. Met Harlequins won hij afgelopen seizoen de Engels title, toeval? Ik denk het niet...

Gerrut

Na een reis van bijna 24 uur landde Jonge Oranje, coaches en begeleiders Hans Bleijenburg (NRB-vertegenwoordiger), Mike Geurtsen (fysio), Kees Blaas (scheidsrechter), Eddy Bicker (arts) en manager Peter Lips veilig in Santiago. De eerste indrukken van de op 500 meter hoogte gelegen hoofdstad waren overweldigend. RC Delft Winger Marlon 't Hart: 'We reden eerst langs grote sloppenwijken en daarna op een hele brede weg naar het centrum en overal waren er parken en grote beelden.' Kees Blaas: 'Er heerste een transitie spanning nadat Pinochet net weg was. Er was angst voor verdeeldheid maar wij merkten er niets van, de bevolking was super gastvrij en vriendelijk.' Peter Lips: 'We zaten in een erg mooi hotel midden in de stad in dezelfde straat waar Salvador Allende in 1973 was vermoord en vlak bij het 'Plein van de Dwaze Moeders'. HRC-scrum half Michiel Bornkamp was onder de indruk van de mooie meisjes en de meisjes van hun. 'Ze waren een stuk kleiner en wij waren over het algemeen allemaal grote blonde jongens dus we trokken vanaf het begin veel bekijks.' Wat ook opviel was de laaghangende smog en fysio Mike wist dat er werk aan de winkel was. 'Niet allen de smog, bussen hadden daar nog geen filters, maar ook het trainen op hoogte viel zeker in het begin niet mee. Er was echter weinig tijd te verliezen want op de 23^e zou het toernooi beginnen. Erik en Gerrit namen de jongens dus meteen de eerste dag mee naar het veld dat vlak bij het hotel lag.

Op zondag 23 maart vond de opening van het toernooi waarbij alle teams die in de B- en C-poule zouden strijden het stadion inliepen dat goed vol zat. Bram van Baar, tweederij van Castricum: 'Rugby leefde echt in het land, de senioren deden het goed en hun jeugdteam maakte kans op de beker in de B-poule.'

NEDERLAND – BOSNIË-HERZEGOVINA

Daags na de opening trad Jonge Oranje voor zijn eerste wedstrijd aan tegen Bosnië-Herzegovina. Estien Bicker weet nog goed dat het Wilhelmus daar aan het eind van de wereld werd ingezet; 'Ik was echt emotioneel, dat had ik zo nog nooit ervaren.' Vanaf het begin was het een keiharde wedstrijd. Bosnië-Herzegovina was net twee jaar onafhankelijk en de spelers speelden met zeldzame passie. Peter Lips doet verslag in Rugbynieuws nr. 3 van April 1997 hoe de Balkanbewoners na 2 minuten met 0-7 voorkomen maar Nederland trekt de stand al snel recht na een try van RC Delft-center Dennis Post en conversie van Van der Loos. Voor de pauze weet RRC-prop Tim Otte nog te scoren en de ruststand op 12-7 te brengen. In de tweede helft maken de jongens korte metten met de af en toe erg gemeen spelende Bosniërs. Try's van Mulder, Viguurs, Bornkamp en de HRC'ers Christopher Back (prop) en Robert Westerman (tweederij) en conversies zorgen na een rake

Wesley Mulder scoort tegen Bosnië

penalty van de geslagen opponent uiteindelijk voor een 36-10 eindstand. Maar de spelers komen niet ongeschonden uit de strijd. Alex Kuipers: 'Het leek wel een ringwormenplaag al die bijtplekken.'

Met de eerste horde genomen was het tijd voor ontspanning. In het hotel wordt de lift getest op maximaal gewicht en slaat al snel op tilt. De jongens zijn een bezienswaardigheid op straat en de in schooluniform geklede meisjes willen maar wat graag met de 'basketballers' op de foto als tweederijers Van der Braak, Westerman en DIOK-speler Gideon Devilee een blokje omgaan.

OPSCHUDDING

De volgende dag bij het ontbijt krijgt de ploeg een behoorlijke schok te verwerken. Letterlijk. Kees Blaas: 'Het leek als of er een zware goederentrein vlak langs ons reed, maar er was geen spoor in de buurt. Ik stond met een Roemeense scheidsrechter te praten, het was een beetje een statige man. Hij zei rustig: 'Hold on to your glass this is an earthquake.' URC-scrummie Hidde Lingsma weet nog dat alleen Gerrit Dekker nog op zijn kamer op de veertiende etage zat tijdens de beving. 'Wij waren allemaal in de eetzaal beneden, maar bij Gerrit schudde alles vreselijk heen en weer. Hij kroop uiteindelijk op handen en knieën door de gangen en het trappenhuis naar beneden.' Marlon 't Hart: 'Na de beving, begon iedereen te juichen en rende naar buiten waar alle stoplichten oranje knipperden.' Als Estien en Sander later tijdens een interview voor de Chileense TV grappen dat ze dachten dat er een prop uit bed was gevallen wordt dat niet bepaald op prijs gesteld.

Na wederom een pittige training is er 's middags een uitstapje naar Valpariso. De tweede stad van Chili ligt op zo'n 120 km van Santiago aan de Grote Oceaan. Het team vermaakt zich prima aan het strand terwijl de staf minus trainers Gerrit en Erik 'Ik hou niet zo van dat Bobo-gedoe' op een overvloedig banket worden uitgenodigd dat wordt gehouden op een elite countryclub. Peter Lips: 'Rugby was toch net als in Argentinië een elitesport. We zaten hoog boven de stad en dus ook boven de smog waar de rijken wonen. Later gingen we nog naar een renbaan waar we geld kregen om te gokken. Ik heb echt niks met paardenrennen dus wedde ik maar op de jockeys die oranje hesjes droegen en verloor dus alles.'

Op de terugweg gaat het nog bijna mis. Erik: 'Die chauffeur was hartstikke gek. De weg was af en toe zo smal dat er niets kon passeren en hij reed gewoon hard door. Props Mulder en Otte krijgen de lachers op hun hand als ze voorstellen dat zij nou eens aan de kant van het ravijn gaan zitten.

Terug in het hotel worden er voetbalwedstrijden van het Nederlands voetbalelftal uitgezonden op TV en kunnen ze de hoogtepunten van hun eigen wedstrijd terugkijken. Als 't Hart een ommetje maakt ziet hij zichzelf op de voorkant van een krant bij een kiosk en een verwijzing naar het sportkatern. 'Die moest ik natuurlijk hebben. Het WK leefde echt daar.'

In het volgende nummer van Bier, Bloed & Modder deel 2 van het Jeugd WK Rugby in Chili 1997

Doedelzak

waren tegengekomen bleek dat Nico al een tijdje op de club woonde. De gemeente had na de zoveelste aanmaning om de huurachterstand te voldoen de stekker eruit getrokken.

Het moet rond deze tijd zijn geweest dat Nico net iets te vaak een rondje gaf in de kroeg voor iemand die een bijstandsuitkering had. OK, Nico had kost en inwoning op de club, dus verder weinig kosten, maar shotjes, mixjes voor de dames en halve liters voor de mannen? Kluste hij misschien bij als hij niet op de club was? Maar toen er steeds vaker grote tekorten in de kassa van de club voorkwamen bleek één en één toch twee te zijn. Geconfronteerd met de beschuldigingen speelde Nico de vermoorde onschuld, maar toen hij een keer weggelokt kon worden en een camera opgehangen moest hij toch erkennen dat hij de gastvrijheid van de club wat ruim had genomen.

Nico was niet meer welkom, maar de voorzitter, een oude buurtvriend, vond dat hij niet zomaar op straat kon worden gezet en regelde een tuinhuisje voor het manusje van alles bij een oudere vrouw in ruil voor wat klusjes. Dat ging een tijdje goed, maar toen ook daar stilletjes aan wat spulletjes verdwenen moest er voor Nico een nieuw onderkomen worden gevonden. En zo kon het gebeuren dat inwoners van de Rode Dakpannenbuurt soms (onaangenaam) verrast werden als ze Nico 's ochtends rond een uurtje of negen achter uit de oude bestelbus van de voorzitter zagen kruipen nadat hij daar de nacht had doorgebracht. Toch was deze noodoplossing ook geen lang leven beschoren en zocht Nico zijn eigen weg.

Nu nog altijd als er een onafgemaakt karweitje aan het licht komt in het clubhuis valt zijn naam; 'Heee, dat was toch een klusje voor Nico? Ja, Nico Net Niet.'

'Ik riep 'MARK!' maar ze hoorden me niet'

NICO NET NIET

Hoe Nico eigenlijk bij de club was gekomen wist niemand meer. ‘Speelde zijn jongste dochter niet in de jeugd?’. ‘Nee joh, die kwam alleen als er Engelsen kwamen, toen moesten later de kleedkamers dicht blijven.’ ‘Heeft hij niet meegelopen bij de bouw van het nieuwe clubhuis?’ ‘Volgens mij is hij gewoon een keer met de carnavalsoptocht meegelopen toen de voorzitter dat jaar prins was en nooit meer weggegaan.’ Feit is dat Nico er op een gegeven moment was. Nico woonde bij ons in de ‘Rode Dakpannenbuurt’, maar nadat zijn vrouw hem zat was bleef hij alleen achter en ging het er niet bepaald op vooruit met de goedlachse sloddervos. Nico had geen werk meer, zat veel in de kroeg en ook steeds vaker op de club. Nico was wel handig, dus werd hij benaderd door het KUT, Klussen Uitvoerend Team. In ruil voor een bakkie koffie en een tosti was Nico wel bereid om mee te helpen met het ophangen van schildjes, schoonmaken van de reclameborden of het opruimen van de BBQ.

En omdat Nico toch niets anders te doen had werd hem door de Barcommissie gevraagd of hij tijdens de trainingsavonden achter de bar wilde staan. Vooral in de vroege avond als de jeugd trainde was het lastig om personeel te vinden en ‘jij bent er toch vaak Nico’. Geen probleem voor Nico, limonade maken voor de Turfjes, koffie en thee voor de moeders, tostietje voor de senioren die geen tijd hadden om te eten voor de trainen en natuurlijk een tosti voor Nico. Op vrijdag na de training van het 3^e gooide Nico maar al te graag de vetpan aan om zelf vervolgens een paar frikadelletjes naar binnen te laten glijden. En voor de laatsten die bleven hangen had Nico altijd wel wat gratis pilsjes over. Dat Nico dat niet afrekende of opschreef gaf niet, tenslotte kon je altijd een beroep doen op Nico.

Uiteindelijk was Nico er eigenlijk elke week. De nieuwe grote TV, die met opbrengst uit de bingo was gekocht werd ingenieus door Nico opgehangen zodat hij bij niet gebruik schuilging achter een houten plaat. Planken in de kleedkamers, deurstoppers, Nico doet het wel. Ondertussen leek het wel of Nico er altijd was, maar dan ook echt altijd. Degenen die de teamkit op woensdagochtend ophaalde werd vrolijk begroet door Nico. De Tapwacht kreeg bij binnenkomst een kop koffie en een tosti, want het apparaat stond toch aan. Als op zaterdag de eerste tegenstanders van de TBM met hun ouders binnenkwamen liep Nico met ontbloot bovenlijf, een bak koffie in zijn ene en een tosti in zijn andere hand net achter de bar vandaan naar de kleedkamers. ‘Ik ben zo bij jullie hoor’, klonk het dan joviaal. Maar wat ook opviel was dat Nico de klusjes nooit helemaal afmaakte. Zo duurde het twee maanden voor uiteindelijk dat laatste plankje in kleedkamer 4 was opgehangen, of dat scharnietje waardoor de plank voor het grote beeldscherm goed dichtging. Zo werd Nico eigenlijk onmisbaar. Wat ook opviel was dat als de TV aanging hij nogal eens op de betere ‘natuurzenders’ stond. ‘Geintje van het 3^e zeker na de training’ werd er dan gezegd terwijl snel Sky Sports werd gezocht voor de rugbywedstrijd. Maar Nico werd wat slordig en nadat verschillende mensen een dekbed en matras in de fitnessruimte of scheidsrechterkleedkamer

JANS RUGBYMUSEUM

Oudenbosch in Noord-Brabant heeft twee toeristische trekpleisters. De een nóg onbekender dan de ander. De bekendste is de basiliek, een on-Nederlandse kopie van de Sint-Pieter in Rome. Deze trok de aandacht, en bewondering, van uw redactie onderweg naar trekpleister numero twee: het privé rugbymuseum van Jan de Jong.

Jan de Jong is een rugbyer in hart en nieren. Op zijn 18e begonnen bij REL en hij is er nooit minder van gaan houden, ook al staat hij zelf niet meer op het veld. Jan heeft twee passies: verzamelen en rugby. En laat hij die twee nou gecombineerd hebben! In Oudenbosch heeft Jan een waar museum, waar hij zijn fantastische collectie tentoonstelt.

Je komt bij een verzamelaar natuurlijk niet met lege handen aan, dus uit de privécollectie van de redactie werden wat items opgesnord. Jan had het enige delfsblauwe rugbytegeltje, dus mocht hij ook een tourshirt en -das ontvangen in eenzelfde thema. Enfin, genoeg introductie. Wat heeft Jan dan zoal?

Van zo'n beetje elke wedstrijd waar Jan is geweest heeft hij een sjaal, het ticket, een programmaboekje en nog een ander souvenir. Van elke club in Nederland heeft hij een pin of een das. Hij heeft tientallen rugbyboeken, prenten, singles. Uw redactie was er slechts een uurtje, maar keek haar uit.

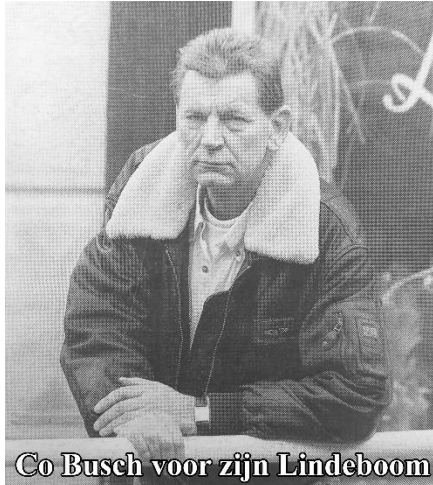
Het is in een kort artikel echt niet op te sommen. Een mooi verhaal is het boek van Johnny Wilkinson, wellicht 's werelds beste kicker ooit. Op vakantie in Toulon was het boek mee, ter ontspanning. In het wild kwam Jan vervolgens Wilkinson tegen, die niet de beroerdste was om een praatje te maken. Hij wilde ook gerust wachten toen Jan naar zijn appartement snelde om het boek te halen. ‘Een hele aardige man’ aldus Jan.

Ook de kicking tee van Leigh Halfpenny kwam met een grandioos verhaal. Halfpenny, bijna honderdvoudig international voor Wales en een begenadigd kicker, resideerde ook in het Zuid Franse Toulon. Jan, niet verlegen, schoot ook hem aan en vertelde over zijn collectie. Hij kreeg iets mee, maar niet zomaar iets. Hij kreeg zijn ‘favoriete kicking tee’ mee. Dit was niet een supersonisch ding, maar een supersimpel ding dat met ducttape aan elkaar hing. Geweldig om te zien dat een wereldtopper hetzelfde materiaal gebruikt als een 4^e Klasse speler. En gewoon te zien in Jan zijn kast, inclusief handtekening.

Uw redactie gaat zeker nog eens terug naar Jan in Oudenbosch. Want er is nog veel meer te zien en te horen. Jan kan er fantastisch over vertellen, ook al is hij niet zo'n prater volgens hem zelf. Maar dan op een lekkere regenachtige zondagmiddag wanneer er geen rugby is. Een traytje Guinness mee. Want naast een fantastische collectie, is het een verdomd sfeervolle plek. Alle credits voor Jan.

NIET IN MIJN KROEG !!

Ruim 20 jaar geleden had de Alkmaarse Rugby Club, A.R.U.F.C, 'n beetje vreemde shirtsponsor. Co Busch, sportliefhebber en uitbater van het destijds populaire café Lindeboom had wel 'n zwak voor dat enthousiaste clubje stoere kerels. Maar toen het sponsorcontract getekend was, zei hij er wel bij dat hij de mannen liever niet in z'n horecazaak zag. 'Als ze hier aan de bar 'n scrum maken, is meteen het hele café leeg' vertelde hij toen in 'n Alkmaarse krant. Beetje gekscherend bedoeld natuurlijk, maar veel spelers geloofden de kroegbaas.

Co Busch voor zijn Lindeboom

Tot het jaar 2000. In maart werd het eerste team kampioen van de 2e klasse Noord. Voor het overal-kampioenschap moesten we op neutraal terrein aantreden tegen de kampioen van de 2e klasse Zuid. Dat werd dus op het NRCA tegen RC Oemoemenoe uit 't Zeeuwse Middelburg.

Alkmaar was zelfverzekerd en voorbereid naar Amsterdam getogen, spelersbus én supportersbus. Ruim op tijd aanwezig op het hoofdveld, maar toen kwam na enige malen bellen het trieste bericht vanuit de Competitiekamer dat Oemoemenoe niet kwam. Teleurstelling alom natuurlijk. We kwamen om de kampioensbeker op te halen, maar we wilden er wel eerst voor strijden! Dus speelden we onderling maar 'n oefenpartij, elf tegen elf. Daarna werd op het veld door de rugbybond 'n heel klein bekertje aan ons uitgereikt. Maar gelukkig had sponsor Co 'n grote bokaal geregeld voor z'n team en daar flikkerde Joop, onze wedstrijdsecretaris, het miezerige bondsbekertje zo in. En vandaag de dag staat de grote beker in clubhuis De Kangeroe, met dat kleine dingetje van de bond er nog steeds in! Na afloop wel nog gezellige derde helft in het rugbycentrum, want we waren toch maar mooi gepromoveerd naar de 1e klasse!

Eind van de middag weer terug in Alkmaar, alwaar de spelersgroep overstapte op de gereedstaande platte kar met tractor voor 'n huldiging door de binnenstad. Voorop het Alkmaarse Trompetterkorps, langs het Waagplein en de grachten. Op de Platte Stenenbrug, waar zo'n 10 cafés gevestigd zijn waaronder Lindeboom, was het al 'n drukte van belang. Toen uiteindelijk iedereen in het grote horecaetablisement was gepropt, kon het echte kampioensfeest pas goed beginnen. Speech van de sponsor, voorzitter en burgemeester, warm en koud buffet, live-music en heel veel bier... Grote ontlading na 'n fantastisch seizoen tot in de late uurtjes, rugbyers op het biljart en ook de scrum moest uiteindelijk natuurlijk toch even uitgevoerd worden, tot groot genoegen van Co. Toen de ogen van onze grote clubman Joop steeds kleiner werden, en het hoofd ging rusten op de bar, was 't mooi weest. Café Lindeboom is al jaren ter ziele, en ook is Co ons zo'n 10 jaar geleden helaas ontvallen, maar deze fantastische dag zullen we nooit vergeten.

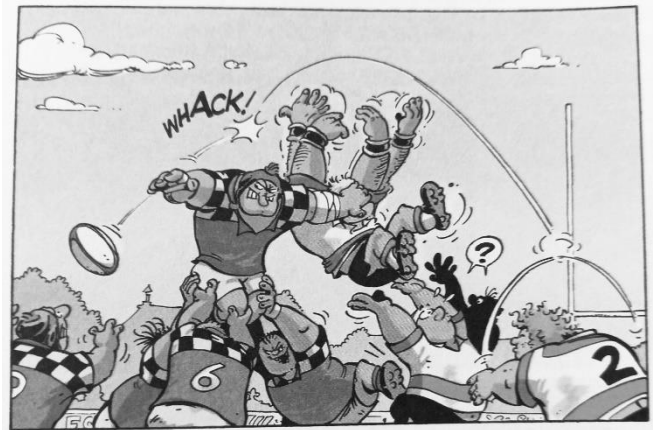
Goof

15) Het boek met de spelregels is o.a. in het Duits verkrijgbaar, welke talen nog meer?

Op dit moment geen andere bij mijn weten.

16) Vertel eens over Odieux du Stade, de parodie op Dieux du Stade.

Odieux betekent hatelijk, vuig of smerig. Het idee was om tegenwicht te bieden aan de beroemde en zeer stijlvolle kalenders met (naakte) spelers die jaarlijks grif aftrek vindt onder vrouwen én mannen. Wij maakten er een amateur- en typisch Franse versie van (zie voorkant van dit nummer).

17) Komt er iets heel speciaals voor de WK 2023?

Op dit moment is er nog niets gepland, maar je weet maar nooit.

18) Komt er ooit een vertaling in het Nederlands of Afrikaans of een verhaal wat zich daar afspeelt?

Dat zou heel goed zijn, daarvoor zou een Nederlandse uitgever naar voren moeten komen. Een verhaal in Zuid-Afrika ... misschien ooit.

19) Op de website verkopen jullie spullen zoals mokken, T-shirts, telefoonhoesjes en stickers. Zijn er plannen voor nog meer merchandise zoals bijvoorbeeld puzzels, agenda's, meer kleding?

In het verleden hebben we die uitgebracht, maar het vereist veel voorbereidingswerk dus daar is niet altijd genoeg tijd voor. Ik zou zeggen blijf onze site in de gaten houden: <https://www.laboutiquedesrugbymen.com/>

20) Wie is je favoriete speler?

Antoine Dupont

21) Wie wordt er wereldkampioen in 2023?

Frankrijk, dat lijkt me duidelijk

- 6) **Ik las in een interview met de schrijvers, BeKa, dat ze jou alle ruimte geven. Is dat zo afgesproken of ontstaan?**

Dit gebeurde eigenlijk heel natuurlijk, BÉKa past zich gemakkelijk aan de behoeften van de tekenaars aan.

- 7) **Zij hebben nooit zelf rugby gespeeld, jij wel?**

Ik ook niet

- 8) **Zijn de karakters gebaseerd op bestaande spelers, de Lock in de strips Frédéric Castagne heet bijvoorbeeld L'Anesthésiste, dat was ook een bijnaam voor Sebastien Chabal?**

Het is een mengeling van grootte, bekende karakters en figuren die uit mijn fantasie zijn ontstaan.

- 9) **Proberen jullie met Les Rugbymen het rugby van voor de professionalisering terug te brengen?**

Nee niet direct. We willen het hebben over de wereld van rugby en vooral de amateur- en dorpskant en die lijkt natuurlijk meer op het Franse rugby van weleer dan wat er nu in de Top 14 wordt gespeeld.

- 10) **Wat zijn de reacties van de spelers?**

Eigenlijk alleen maar positief.

- 11) **Teken je liever gags van 1 pagina of een heel verhaal van 48 blz.?**

Gags van één pagina hebben mijn voorkeur.

- 12) **Is de serie Les Petit Rugbymen (De Kleine Rugbymen) ontstaan zodat Les Rugbymen wat volwassener grappen kan blijven bevatten?**

Dat was niet de gedachte erachter. We wilden met Les Petit Rugbymen het over kinderen hebben, want rugby is een universum tussen generaties.

- 13) **Hoe kwam de samenwerking met Sebastien Chabal tot stand?**

Door de wens van Sébastien Chabal om de waarden van rugby aan jongeren over te brengen met het oog op het volgende WK dat in Frankrijk zal plaatsvinden.

- 14) **Les Rugbymen is in het Engels vertaald als The Rugger Boys, twee albums. Zijn er plannen voor vertalingen in andere talen?**

Het is ook vertaald in het Italiaans in twee verzamelalbums. Voorlopig zijn er geen plannen voor andere vertalingen.

De PRIJZENKAST

In deze rubriek staat telkens een trofee in de schijnwerpers. Dat kan nationaal, internationaal of gewoon regionaal zijn zolang er maar Nederlandse teams om spelen. Heb je een suggestie? Stuur maar door aan ons e-mailadres.

D'N OETEL-KIELE CUP

Calcutta Cup, Bledisloe Cup, Trophée des Bicentennaires, Freedom Cup, Cook Cup. Elk grote rugbyrivaliteit heeft een beker waar jaarlijkse om gestreden wordt. Sommige trofeeën dateren al terug naar de 19e eeuw, sommige zijn wat nieuwer. D'n Oetel-Kiele Cup is er zo één. Maar dat maakt hem niet minder legendarisch. We gaan terug in de tijd: naar februari 2020.

Zondag 1 maart 2020, de zondag op het eind van de carnavalsvakantie. Op het veld staan de mannen van Dukes 4 ('ut Vierduh') en BRC 3 ('het Vlaggenschip') en ze troffen elkaar voor de derde keer dat seizoen. De vorige wedstrijden won het Vlaggenschip met respectievelijk 2 en 4 punten verschil, dus de Brabantse mannen zijn aan elkaar gewaagd. Conditioneel zijn de teams een beetje aangeslagen, maar dat wordt aan het carnaval in Oeteldonk en Kielegat geweten.

Later bleek dat dit niet alleen een carnavalskuch was, maar dat geheel terzijde. Op het veld gaat het er heftig aan toe. In totaal worden er 5 gele en 1 rode kaart uitgedeeld en wordt er regelmatig geknokt. 80 minuten rugby later wint Dukes 4 met 25-12.

Het voordeel van spelen bij de Dukes is dat je samen in dezelfde douches terecht komt, dus er werd al direct na beschouwd met een pilsje. Men vond het wel een lekker potje, het gaat toch altijd wel goed op en die opstootjes waren allemaal niet zo bedoeld. 'Zeg jongens, als we toch zo vaak tegen elkaar moeten spelen. Waarom hangen we er geen trofee aan dan?' opperde een van de Vlaggenschipspelers. Een verdomd goed idee. Alleen toen kwam er een lockdown. In de lockdown werd er naar rugby gesnakt door de mannen uit de Brabantse Kelderklasse, dus er werden al direct plannen gesmeed voor een wisselbeker. De naam, *Oetel-Kiele Cup*, werd na lang beraad gekozen. Ideeën als de 'Anthonie Lurling Kees Krokot Cup' en 'Jacco Maris Lampekap Cup' vielen af, niks kon de verwijzing naar de carnavalssteden toppen. In de lokale sportprijzenwinkel van Breda, die helaas het coronajaar niet doorstaan heeft, werd een knoeperd van een beker gekocht en de vriendin van een

van de redactieleden versierde deze in geheel correcte carnavaleske stijl. De Cup was er klaar voor. En de mannen ook! Want in dezelfde week dat sportwedstrijden werden toegestaan stond D'n Oetel-Kiele Cup direct gepland. Twee augustus kon nu al de geschiedenisboeken in.

De hype was goed, want uit beide steden trokken de fans naar het rugbyveld in Den Bosch voor de ouverture van een nu al legendarische traditie. Het was hard, fel en fair. Alleen het was wel duidelijk dat er in Breda iets meer doorgetraind was dan in Den Bosch. De OKC, zoals deze liefkozend genoemd wordt, mocht mee naar Breda! De *ceremonie protocollaire* was overigens een overwinning voor beide teams, want ja, wie wil er nu geen bier drinken met andere rugby mannen? Een maand later ging de Cup weer mee naar Den Bosch, want de mannen troffen elkander op het Natte Krantentoernooi. Vroeg op de dag wisten *ut Vierduh* met 18-5 te winnen en ook hun eerste Oetel-Kiele Cup te bemachtigen! Hierna volgde er een jaar corona interludium, D'n Oetel-Kiele Cup stond ondertussen stof te vergaren (veelgehoord Bredaas gezichtspunt), dan wel trots te blinken (de mening van menig Bosschenaar), aan de Limietlaan in Den Bosch. Maar op 7 augustus 2021 werd er opnieuw een oefenwedstrijd georganiseerd, het was ten slotte alweer zo lang geleden. De Cup bleef in Den Bosch, want in een spannende wedstrijd waren het de rood-gelen die met 31-19 wonnen. Een maand later stond het Natte Krantentoernooi in de agenda en dus weer dé Kelderklasse Clash van Brabant. Het werd ook direct de meest betwiste Cup tot nu toe.

Het Vlaggenschip, voor een dag aangevuld door de water-vrienden van Ducks en Oysters, mocht in de openingswedstrijd al aantreden tegen Dukes 4. Her en der gemopper. 'Ja zo telt het niet hoor' en 'Ik vind dat het een compleet Bredateam moet zijn'. Het was aan dovemans oren gericht, want in het zwart-wit van Breda werd er overtuigend gewonnen. Op het eind van de dag waren de gastheren zo sportief om de Cup uit te reiken aan de winnaar, zij het enigszins schoorvoetend. Later die avond, het werd nog zeer gezellig in en rond het clubhuis van de Dukes, is er nog gepoogd D'n Oetel-Kiele Cup te ontvreemden. Na een zoektocht van een kwartier vond de center van Breda de beker echter in een niet afgesloten bestuurskamer. De wandeling naar het station werd een gloriëtocht, waar de beker gevraagd en ongevraagd aan eenieder tentoon werd gesteld. Ietwat vies en een beetje beschadigd kwam deze in Breda thuis. Hier zal deze staan tot 12 december. Dan staat de vijfde editie van D'n Oetel-Kiele Cup op het programma, 10.30 uur in Den Bosch. Extra vroeg, zodat er daarna genoeg bier kan worden gedronken. Tot dan, we verwachten hordes met supporters.

Etui & Jan Julius Bokkepoet

DE WONDERE WERELD VAN 'LES RUGBYMEN' DOOR POUPARD

In Frankrijk verschijnt sinds 2005 een serie stripboeken (bande dessinée in het Frans) onder de naam 'Les Rugbymen'. De serie bleek zo succesvol dat er tot nu toe 19 albums verschenen, een afgeleide serie voor de jeugd, een spelregelboek, vertalingen en merchandise van T-shirts tot een bordspel. Caroline Roque en Bertrand Escaich zijn BeKa, zij zijn de schrijvers van de serie waarvan meer dan 3 miljoen albums zijn verkocht. Maar het brein achter de serie is Alexandre Mermin alias Poupard. *Bier, Bloed & Modder* had een exclusief vraaggesprek.

1) Wil je je even voor stellen aan de lezers?

Alexandre Mermin, geboren 1969 in Grenoble. Autodidact, publiceerde in 1989 mijn eerste tekeningen als tekenaar en cartoonist. In oktober 1992 won ik de eerste prijs bij de internationale wedstrijd van Charleroi in de categorie 'Realistisch'. In 1998 bracht Éditions Vents d'Ouest twee stripalbums in zwart-wit

uit en vanaf 2002 wordt mijn werk door Éditions Bamboo uitgegeven. Daar tekende ik een humoristisch, heroïsch fantasieverhaal in twee delen voordat ik in 2005 een nieuwe serie begon genaamd Les Rugbymen.

2) Waarom de naam 'Poupard'?

Om een vriend, een rugby fan te plezieren die me Poupard noemde (verwijzing naar Patrick Deweare in de film 'Série noire' uit 1979).

3) Wilde je altijd al tekenaar worden?

Ja, zolang als dat ik me kan herinneren

4) Hoe kwam de samenwerking met BeKa tot stand?

Dankzij een ontmoeting op een stripbeurs in 1998.

5) Wie kwam met het idee voor Les Rugbymen?

Olivier Sulpice van onze uitgever, Éditions Bamboo leek het wel een goed idee. (Er was ook al een Basketbal cartoon serie getiteld Basket Dunk van 2006 tot 2010, red)

naast het veld om werd geblazen. Uiteraard speelden we desondanks gewoon door en wisten zelfs te winnen!"

Na de degradatie uit de Eerste Klasse gaat het bergafwaarts met de Ducks. Veel spelers stoppen. Van twee volledige seniorenteams, zakt de club af naar slechts achttien spelende leden, en moet uiteindelijk zelfs de ultieme knieval doen: het opgeven van een eigen seniorenteam vanwege te weinig spelers. Momenteel telt de club slechts zo'n vijftientig spelers, waarvan een flink aantal als recreant-lid maar zes wedstrijden per seizoen mogen spelen. Bovendien zijn velen de veertig jaar (ruimschoots) gepasseerd. Maar een Duck geeft niet op.

Zo'n acht jaar geleden kwam er een nieuw clubbestuur, dat vol inzette op het ontwikkelen van de jeugd. Door middel van onder andere de organisatie van jeugdruugbydagen en het geven van rugbyclinics op scholen in de omgeving, werkt de club actief aan het enthousiasmeren van jonge rugbyers. En met succes! De Ducksjeugd groeit en bloeit. Alleen: de weg van jeugd naar senioren is lang. Gaan Ad en Rick het redden, om te blijven rugbyen tot de hulptroepen arriveren?

Ad: *'Ik weet het niet; over vijf jaar rugby ik niet meer, denk ik. Het lichaam raakt op. Of er dan al genoeg jeugd is doorgestroomd... Ik hoop het!'*

Rick: *'Ik kan nog wel een tijdje mee; maar ook niet oneindig. Zo lang als Ad ga ik het niet volhouden.'*

Wat de toekomst ook brengt, de glorie dagen van de roemruchte RC Ducks liggen in het verleden. Voorlopig tenminste. Een eventueel kampioenschap moet worden gedeeld met de clusterpartner, dit jaar de Oysters. En stel dat ze kampioen worden: zijn de oude lichamen nog wel opgewassen tegen het rugby van de Derde Klasse?

Toen de Ducks midden jaren '80, in de woorden van Ad, *'Letterlijk uit de Promotieklasse werden geschopt'*, speelde Ad het hele seizoen. *'Alles deed pijn, elke wedstrijd weer. Maar we bleven staan en speelden, door de pijn heen.'* Maar dat was bijna veertig jaar geleden...

Wat wel duidelijk is, is dat het rugby diep is geworteld in Boxtel. Nog steeds is het bij thuiswedstrijden van de Ducks altijd druk langs de lijn en gezellig na afloop. Met talentvolle jeugd in aantocht, lijken heel in de verte de trompetten te klinken van de cavalerie die te hulp snelt. Lukt het de oudjes om stand te houden tot de hulptroepen zijn gearriveerd?

Mouwen opgestroopt. Tandem op elkaar. Tape (en een stukje benzineslang) om de knieën.

Ducks 'till we die.

E10 & Jan Julius Bokkepoot

Wij zijn altijd op zoek naar clubbladen, lustrumboeken, enz, enz

DUCKS 'TILL WE DIE

We schrijven 2011, of ergens rond die tijd. Rugby Club Ducks uit het Brabantse Boxtel arriveert in Dordrecht voor een wedstrijd tegen de lokale RC. Slechts dertien man hullen zich in het Boxtelse blauw-wit. Meer spelers heeft RC Ducks niet weten op te trommelen voor de wedstrijd tegen Dordt. En dat is zeker geen uitzondering. Hoewel ze nog maar een paar jaar eerder in de Eerste Klasse speelden, worstelen de Ducks anno 2011 structureel met een spelerstekort. Er zijn simpelweg niet genoeg senioren in Boxtel.

Maar rugbyers zijn rugbyers. Opgeven is geen optie. Na die wedstrijd in Dordrecht bespreken Ducks-spelers Ad Schalkx en Rick van Lingen met elkaar de toekomst van Ducks 1. Het Boxtelse seniorenrugby heeft het zwaar, maar aan de horizon gloort ook perspectief; de Ducksjeugd groeit gestaag. Op termijn moet het mogelijk zijn om Ducks 1 weer aan te vullen met getalenteerde Colts, zoals ook twintig jaar eerder een generatie jonge Boxtelnaren het eerste team successen wist te bezorgen.

Ad en Rick weten wat ze te doen staat, daar in Dordrecht. Het is aan hen en de andere oudjes om het schip drijvende te houden tot de jeugd het roer kan overnemen. Als het seniorenrugby in Boxtel ophoudt te bestaan, is er voor de Colts niets meer om naar door te stromen. Dan verdwijnt het talent naar Den Bosch, Eindhoven, Tilburg of zelfs Oisterwijk. Er moet iets overeind blijven voor als de hulptroepen komen een laatste bruggenhoofd verdedigd. Blijven rugbyen is het devies; net zolang tot er genoeg jeugd is doorgestroomd voor een eigen, 100% Ducks, seniorenteam. Blijven rugbyen, tot het bittere eind desnoods: Ducks 'till we die.

Ad, links, wordt gehuldigd bij zijn 1000e wedstrijd voor RC Duks. Rechts Rick

Een decennium later. We spreken Ad en Rick in het gezellige Boxtelse eetcafé De Kerk. Ad, oud-voorzitter van RC Ducks en sinds 1990 lid van verdienste, is inmiddels drienzestig jaar, maar oogt (en gedraagt zich) ondanks zijn karakteristieke, verweerde kop, nog steeds als een vrolijke kwajongen. Tijdens ons gesprek maakt hij grappen met het halve café en een praatje met de andere helft.

Rick is vijftienveertig (“*Net zo oud als de club*”) en wat rustiger, ook al gaan zijn ogen twinkelen als hij mooie, smeulige en bijzondere herinneringen uit zijn Ducksverleden opdicht. Allebei rugbyen ze nog steeds, uiteraard voor RC Ducks.

Sinds die gedenkwaardige dag in Dordrecht in 2011 zagen Ad en Rick het seniorenrugby bij RC Ducks ternauwernood overleven. In de Vierde Klasse Zuid werd jarenlang noodgedwongen geclusterd, eerst met Oisterwijk Oysters en met RC The Dukes uit Den Bosch, als ‘Duckes Legends’. Daarna met The Dukes én RFC Oisterwijk Oysters, als ‘Brabarians’. En tegenwoordig met Oysters 4. Momenteel staan ze bovenaan, dat wel.

Hoe heeft het zo ver kunnen komen met RC Ducks? De club wist begin jaren ’80 door te dringen tot de Promotieklasse (destijds het niveau onder de Ereklasse), behaalde met de jeugd Nederlandse kampioenschappen in de Cubs (1985) en de Colts (1988), werd in de jaren ’90 driemaal kampioen van de 3^e Klasse (1990, 1993 en 1999) en reikte in de landelijke beker tot de tweede plek (1999). Begin jaren ’00 knokten de Ducks zich opnieuw omhoog en promoveerden aan het einde van het seizoen 2001-2002 naar de Eerste Klasse, al werden ze ook dit keer het volgende seizoen linea recta retour gestuurd. En toen kwam de klad erin.

Ad Schalkx was er bijna vanaf het begin bij. De geboren en getogen Boxtelnaar (de Schalkxen waren van oudsher stratenmakers die al rond 1500 in de Boxtelse boeken zijn terug te vinden) begon ooit met voetballen. Toen echter de rugbysport zijn intrede deed in Boxtel, duurde het niet lang voor het spelletje Ad in zijn greep kreeg. En ook al werd hij op zijn veertiende medisch afgekeurd om te sporten, vanwege botscherven in een pees van zijn knie, dat weerhield hem er niet van om daarna nog een kleine halve eeuw te rugbyen. Al komt daar dan vaak wel een rol tape bij kijken, waarmee Ad onder meer een zelfbedachte en (bijna) wetenschappelijk bewezen constructie bevestigd, bestaande uit een stuk benzineslang onder zijn knieschijf. Het legde Ad en de Ducks geen windeieren: in meer dan duizend wedstrijden dat hij uitkwam voor RC Ducks, werd Ad onder meer zeven keer (!) kampioen met de Boxtelnaren.

Ad: ‘*De club is in 1976 opgericht. Destijds werden spelers geworven in het plaatselijke café Becoloth. Het halve team werkte daar ook. Een deel van het sportieve succes uit die beginjaren is toe te rekenen aan een groep basketballers die bij ons kwam spelen.*

Ook al waren we een beginnende club, al snel werd er een officiële supportersvereniging opgericht en stond er elke thuiswedstrijd een man of negentig publiek langs het veld. Nadat we in seizoen 1977-1978 voor het eerst aan de competitie deelnamen, ging het meteen als een speer: in 1980 én 1981 werd Ducks 1, ongeslagen (!), kampioen. Dat tweede kampioensjaar was ik captain. In 1982 wonnen we het Brabantse Kampioenschap en in 1984 de Grote Prijs van Den Bosch. Datzelfde jaar wist bovendien ook Ducks 2 zijn eerste kampioenschap in de wacht te slepen. Door die kampioenschappen promoveerden we steeds, en toen we in 1986 ook nog eens kampioen van de Eerste Klasse Zuid werden, kwamen we terecht in de Promotieklasse. Het vervelende was echter, dat juist toen een aantal spelers besloot te stoppen; ze dachten dat het niveau van de Promotieklasse te hoog voor ze zou zijn. Met ons daardoor verzwakte team waren we geen partij voor de

sterke tegenstanders in de Promotieklasse. Dat seizoen zijn we letterlijk weer uit die Promotieklasse geschopt.’

Intussen is er ook Ducksjeugd en die doen meteen van zich spreken. Een gouden generatie viert landelijke kampioenschappen met de Cubs en de Colts.

Ad: ‘*Het Colsteam van begin jaren ’90 speelde technisch echt goed rugby. Als we dát team bij elkaar hadden kunnen houden in de senioren... Maar ja, hoe gaat dat? Jongens vliegen uit, gaan studeren.’*

Niet veel later, in seizoen 1995/1996, komt Rick van Lingen bij de Ducks spelen. Rick is ook een echte Boxtelnaar.

(‘*Onze familie loopt al eeuwenlang door Boxtel naar het café over de straten die de familie Schalkx heeft gelegd*’), al studeert hij op dat moment in Breda. In zesentwintig jaar rugby vierde Rick vier kampioenschappen en een nationale bekerwinst met de Ducks. Ook geen flauw palmares.

Rick: ‘*Na één keer trainen mocht ik gelijk mee naar Oisterwijk, voor de wedstrijd tegen Oysters. In die eerste wedstrijd scoorde ik ook meteen.*

Na een paar wedstrijden vroeg ik aan een teamgenoot waarom ik zo weinig de bal kreeg. Het antwoord: je krijgt de bal vanzelf, als Ad (Schalkx; toentertijd spelend als fly-half, red.) vindt dat je goed genoeg kan vangen en passen.’

Ad: ‘*Ja, als je niet eens fatsoenlijk een bal kan vangen, speel ik je niet aan. Dat leidt alleen maar tot balverlies. Dan kick ik hem liever in de hoek into touch. Als oudvoetballer kan ik redelijk goed kicken. Later, toen we geregeld met elf of twaalf spelers op het veld een wedstrijd moesten zien te overleven, kwam dat goed van pas. Dan werden we de hele wedstrijd lang in de verdediging gedrukt, maar zodra we een turnover wonnen, kicke ik de bal ergens bij de trylijn van de tegenstander het veld uit en moesten ze weer opnieuw beginnen.’*

1^e Kampioenschap 2^e Klasse Zuid-West 1990

Rick: ‘*Verreweg mijn mooiste Ducks-herinnering, is de promotie naar de Eerste Klasse met Ducks 1, een jaar of twintig geleden. Met een blaaskapel en twee touringcars vol supporters reisden we af naar Hoek van Holland, voor de kampioenswedstrijd tegen Hookers. Het was een pittige pot, met veel verwarring. Dat laatste was vooral omdat de Ducktown Band niks van rugby afwist en telkens vol enthousiasme muziek begon te spelen op momenten dat er niks te vieren was.*

Het jaar erop kregen we het zwaar voor de kiezen en degradeerden we meteen weer. Dat jaar speelden we wel de memorabele ‘windwedstrijd’ tegen de Delftse Studenten, waarbij het zo hard waaide dat er een enorm reclamebord